ఎం. కృష్ణ

చంద్రుని చూచిన కలవలు

రాము బి. ఎ. అయిన తర్వాత, తనకు సరిపడే ఒక చిన్న ఉద్యోగం చూసుకొని జీవితాన్ని హాయిగా గడిపేద్దామని కలలు కన్నాడు. కాని అతని బి.ఎ. పూర్తి కాలేదు. అతను కలలుకన్న జీవితం నిజం కాలేదు.

రాము తండ్రి శివరావు, ఒక యింజినీరింగు కంపెనీలో గుమాస్తా. తండ్రి

బలవంతంవల్ల రాము, ఒక మందుల షాపులో "సేల్స్‌మాన్"గా చేరాడు. అక్కడ యజమాని విసుగుదలకి, కొందరు స్నేహితుల చులకన చూపులకి నిలవలేకపోయాడు ఇంట్లో తండ్రి తిట్లే నయమనిపించా యతనికి. ఇక జన్మలో "సేల్స్‌మాన్‌గా" పనిచేయ్యకూడ దనుకున్నాడు..

ప్రస్తుతానికి కథనికి పనిలేదు. మంచం మీద పడుకొని అర్థంలేని పుస్తకాలు తిరగేస్తూ, అట్లాంటి ఆలోచనలలోకి దిగజారిపోసాగాడు.

కొంతకాలం, వీధి చివరి డాబాయింటి అమ్మాయి రామువైపు ఆసక్తిగా చూసేది. ఇది గమనించిన రాము తబ్బిబ్బయి పోయి, ఆమెని ప్రేమించేసాడు.

ఇప్పుడు ఆ అమ్మాయి, రాముని కన్నెత్తి చూడదు. రంగు రంగుల చొక్కాలతో, పెద్ద పెద్ద బెల్‌బాటమ్ పాంట్లతో, చక్కగా 'స్టెప్' కటింగు చేయించుకున్న జుట్టుతో, ఆకర్షణీయంగా కనపడే ఎదురింటబ్బాయిని చూసి చిరునవ్వులు చిందిస్తుంది.

ఇది గమనించిన రాముకు ఆమెపై విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. కక్ష తీర్చుకోవాలనిపించింది. ఆ విషయం తీవ్రంగా ఆలోచించాడు.

'ఇది తన అసమర్థత!'

'అవును! తండ్రి, తల్లి, మందుల షాపు యజమాని అందరూ యిలాగే అన్నారు. ఇప్పుడు తనే తిట్టుకుంటున్నాడు. హూ!'

'ఇలా తిట్లు పడుతూనే వుండాలా?' ప్రశ్నించుకున్నాడు.

'దీనినుండి తప్పించుకోవాలంటే తనేదో వో గొప్ప పని చెయ్యాలి'.

'ఏం చెయ్యాలి?'

మానసికంగా దిగజారిపోయిన రాముకి చుట్టూ అంధకారం తప్ప అవకాశం కనిపించలేదు. 'తను అసమర్థుడు.' ఆ ఆలోచనకే పూర్తిగా లొంగిపోయాడు.

వెతకగా, వెతకగా, ఈ బాధలనుండి తప్పించుకోడానికి ఒకటే మార్గం కనిపించిందతనికి.

'మృత్యువు!'

'అవును, తను చచ్చిపోవాలి. చచ్చిపోతే హాయిగా ఏ బాధలూ వుండవు. చచ్చిపోవాలి! చచ్చిపోవాలి!! తను చచ్చిపోవాలి!!!'

'ఆత్మహత్య మహా పాపమంటారు!'

'పాపం! హూ!! ఎంతమంది ఆత్మహత్యలు చేసుకోవటంలేదు!' సమాధానం చెప్పుకున్నాడు.

'ఎలా చచ్చిపోవాలి?'

'ఊరి చివరి చెరువులో దూకితే....! హో! వద్దు, తనకి యీత రాదు. నీళ్ళల్లో మునిగిపోతూ....వూపిరాడక గిల గిలా కొట్టుకుంటూ....' అటుపైన ఆలోచించలేకపోయాడు.

తిరిగి ప్రారంభం.

'రైలు క్రింద తలపెట్టేస్తే....అబ్బ....మొండెం, తల వేరైపోయి, తల ఎక్కడో దొర్లుతుంటే...' తలని తల గదలో దూర్చేసుకున్నాడు.

'తను యింత ఘోరంగా చచ్చిపో కూడదు. త్వరగా, తనకు తేలిగ్గా వుండే చావు చావాలి.'

'ఉరిపోసుకుంటే ...' ఆలోచించి, ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాడు.

ఆ రాత్రి మామూలుగా భోజనంచేసి పడుకున్నాడు. ఆలోచిస్తున్నాడు. నిద్ర పట్టడంలేదు. గంటలు గడిచిపోతున్నాయి. ఇంట్లో అందరూ పడుకున్నారు. చిమ్నీలేని దీపం వెలుగులో అతను మంచంమీద నుండి లేచాడు. నెమ్మదిగా తన పుస్తకాలబల్ల దగ్గరికి వెళ్ళాడు. అతని చేతులు వణికిపోతున్నాయి. ఒళ్ళంతా చెమట పడుతూంది. కళ్లు మండుతున్నాయి. శరీరం తేలిపోతున్నట్లుగా వుంది. ఒక కాగితాన్ని చింపి బాల్ పాయింట్ పెన్నుతో వ్రాయడం ప్రారంభించాడు.

"అందరికీ,

నేను ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నాను. నా చావుకి ఎవరూ బాధ్యులు కారు. నేను అసమర్ధుణ్ణి. అందుకే చచ్చిపోతున్నాను. నా గురించి ఎవ్వరూ ఏడవద్దు

ఇట్లు

రామారావు."

అతని ముఖం బిగుసుకుపోయి వుంది. శరీరంలోని నరాలన్నీ ఉబ్బి బిగువుగా ఉన్నాయి. ఇంకా ఎంతో వ్రాయాలని వున్నా, వ్రాయలేక వణుకుతున్న చేతులతో సంతకం చేసి, అందరికి కనబడేటట్లు బల్లమీద వుంచాడు. చప్పుడు చెయ్యకుండా సందు తలుపు తీసుకుని బయటినుండి ఒక తాడు తీసుకొని వచ్చాడు. వంటింట్లో చీకటిగా వుంది. జాగ్రత్తగా తడుముకుంటూ మూడు పీటల్ని ఒకదానిపైన ఒకటి పెట్టాడు. అతని గొంతులో తడారిపోయింది. దాహంగా వుంది. బిందెలో మంచినీళ్ళు గొంతులో పోసుకున్నాడు. పక్క గదిలో వున్న అక్కల్నీ, చెల్లినీ చూడాలనిపించింది. నిర్మలంగా నిద్రపోతున్న వారి ముఖాలని చూసాడు.

'ఇక యీ జన్మలో తను వాళ్ళని చూడలేడు!'

వంటింట్లోకి వెళ్ళాడు. పీటలమీద నిలబడి తాడు వాసానికి కట్టాడు. ఒక చేత్తో తాడుని పట్టుకొని పైకి చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు.

'తెల్లవారేసరికి తను యీ తాడుకి వ్రేలాడుతుంటాడు. కళ్ళు రెండూ పైకొచ్చి, నాలుక బయటికి వ్రేలాడుతూ, పాదాలు రెండూ క్రిందికి వాలిపోయి వ్రేలాడుతు టాడు. ప్రొద్దుటే అందరికన్నా ముందుగా లేచి దేవుడికి దణ్ణం పెట్టుకుని, యింటిపన్లు ప్రారంభించే చిన్నారి చెల్లి, దూలానికి వ్రేలాడుతున్న

తనని చూసి....అందరూ లేస్తారు.... నాన్న....!'

ఒక్కసారిగా అతనిలోవున్న బిగువు సడలిపోయింది. గొంతులోంచి వెక్కిళ్ళతో ఏడుపు పొంగుకొచ్చింది. ఉన్నట్లుండి ఎక్కడలేని నిర్సమొచ్చేసింది గబగబా తాడు విప్పేసాడు. పీటలు ఒకపక్క సర్దేసి, కిటికీలోంచి తాడు బయటికి గిరవాటు వేసాడు. పుస్తకాలబల్ల దగ్గరకొచ్చి ఉత్తరాన్ని తీసి చింపెయ్యబోయాడు. మర్నాడు బయటికెళ్లినప్పుడు ఎక్కడైనా చింపి పారెయ్యవచ్చనుకొని, గోడకి తగిలించి వున్న వెలిసిపోయిన కాఫీపొడుంరంగు చొక్కా జేబులోంచి ఒక పాకెట్ డైరీ. తీసాడు. అది 1957వ సంవత్సరపు డైరీ. అట్టలేక నలిగిపోయుంది. ఆ డైరీ రాముకి మందులషాపులో వుండగా దొరికింది. అందులో అక్కడక్కడ ఏదో యింగ్లీషులో వ్రాసి వుంది. రాము మిగిలిన పేజీలలో తన 'యింపార్టెంట్ విషయాలు' వ్రాసుకుంటూంటాడు. ఉత్తరాన్ని మడతపెట్టి అందులో వుంచి, పెద్దదిగా వున్న చొక్కాజేబులో ఆ చిన్న డైరీని పెట్టాడు నిర్సంగా వెళ్ళి మంచం మీద వాలిపోయాడు.

'ఆత్మహత్యా పిరికివాళ్ళ లక్షణమంటారు!'

'కాదు! ఆత్మహత్య చేసుకోగలిగినవాడు చాలా ధైర్యస్థుడు. ఆత్మహత్య మహా పాపమనే వాళ్ళే పిరికివాళ్ళు. తను కూడా పిరికివాడే!'

తెల్లగా తెల్లవారింది. రాము ఆలస్యంగా నిద్ర లేచాడు. రోజంతా బద్ధకంగా గడిచిందతనికి. సాయంత్రం తల్లి కూరలు తెమ్మంది. సంచీ, డబ్బులు తీసుకొని,

"అమ్మా! వెళ్ళొస్తా!"

గేర్‌కేస్ లేకుండా, దూరం నుండి కూడా తుప్పు పట్టినట్లు కనబడే తండ్రి 'మేడిన్ యింగ్లాండ్' సైకిలు మీద బయలుదేరి వెళ్ళాడు. కూరలు కొన్నాడు. ఇంటిముఖం పట్టాడు.

సూర్యుడు పూర్తిగా అస్తమించాడు. చీకటి ముసురుకుంటూంది. సైకిలుకి లైట్ లేదు. రోడ్డు ప్రక్కన ఉన్న ట్యూబులైట్లు కొన్ని వెలుగుతున్నాయి. రోడ్డుమీద జనం పల్చగా ఉన్నారు. బస్సులు, లారీలు అప్పుడప్పుడు వేగంగా దూసుకుపోతున్నాయి. రాము వాల్ పోస్టర్లు చూస్తూ నెమ్మదిగా సైకిల్ తొక్కుతున్నాడు. వెలిసిపోయిన కాఫీపొడుం రంగు చొక్కా దానికున్న పెద్ద జేబులో చిన్నడైరీ, అందులో ఉత్తరం, మరికొంత చిల్లర.

రోడ్డు మలుపులోకి వచ్చాడు మలుపు అవతలి ప్రక్కనుండి అతి వేగంగా వస్తున్న ఎర్రటి బస్సు అతనికి కనబడింది. ఇంతలో బస్సులైట్ల కాంతి కళ్ళల్లో బడి ఏమీ కనబడలేదు. చప్పున

హాండిల్‌బార్ ఎడమవైపు తిప్పాడు. కూరలసంచి బరువువల్ల హాండిల్ పూర్తిగా తిరిగిపోయి సైకిల్ కింద పడిపోయింది. రాము ముందుకు పడిపోయాడు. సైకిల్‌చైనులో అతని కుడికాలి ఫాంటు యిరుక్కుపోయింది. ఎడమకాలు సైకిలుకింద పడివుంది. అతివేగంగా మలుపు తిరిగిన ఎర్రబస్సు కుడివైపు ముందరి చక్రం రాము నడుము మీదకి ఎక్కిపోయింది. క్రిందనున్న గ్రిప్‌లేని సైకిల్ హాండిల్‌బార్ అతని డొక్కలోకి దిగిపోయింది రాము కాళ్ళు భూమిని గట్టిగా అదుముకున్నాయి. పిడికిళ్ళు బిగుసుకుపోయాయి. మొండెం నెమ్మదిగా పైకి లేచింది. పళ్ళు బిగపట్టేసి ఉన్నాయి. కళ్ళు బయటికి పొడుచుకొని ఎర్రగా వున్నాయి. నల్లగ్రుడ్లు పైకి పోయాయి. ముఖం ఎర్రగా రక్తంలా వుంది. బస్సుచక్రం ముందుకి దొర్లిపోయింది. రక్తం? ఎర్రటిరక్తం!! రాము జీవంలేని శరీరం నెమ్మదిగా భూమ్మీద వాలిపోయింది ఎర్రబస్సు ఆగిపోయింది.

రోడ్డుమీద జనం గుమిగూడారు. బస్సులో జనం, డ్రైవరు, కండక్టర్, అందరూ అదుర్దాగా బయటికి దుమికారు. జనంలో గుసగుసలు, అరుపులు. డ్రైవర్ ముఖం తెల్లగా పాలిపోయింది. సంచిలోని కూరగాయలు రోడ్డుమీదదొర్లుతున్నాయి. 1957 డైరీ బస్సుముందర చక్రానికి గజందూరంలో పడివుంది. ఒక ముష్టి కుర్రాడు పరుగెత్తుకు వెళ్ళి ఒక దోసకాయని, డైరీని తీసుకొని గుంపులో నుండి బయటికి పోబోయాడు. జనంలో పెద్దగోల బయలుదేరింది. ఒక పెద్ద మనిషి ఆ కుర్రాడి దగ్గర డైరీ లాక్కొని ట్యూబులైటు క్రిందకి పరుగెత్తాడు. వెనకాతల చిన్నగుంపు. కండక్టర్ బ్యాగ్ జాగ్రత్తగా పట్టుకుని దగ్గరికి వెళ్ళి, పెద్దమనిషి దగ్గరి డైరీలోని తెల్లకాగితం మీద నీలిరంగు అక్షరాలున్న ఉత్తరం తీసాడు.

పౌర్ణమి చంద్రుడు ఉదయించాడు!

చంద్రుని చూచిన కలువలు వికసించాయి!!!